

Sygn. akt IV CSK 106/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 października 2014 r.,
z urzędu
o sprostowanie uzasadnienia postanowienia
Sądu Najwyższego
z dnia 16 lipca 2014 r., sygn. akt IV CSK 106/14,

prostuje uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 r. w ten sposób, że uzasadnieniu temu nadaje brzmienie:

„Pozwany Szpital [...] złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 lipca 2013 r., w którym oddalono m.in. apelację tego pozwanego, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 listopada 2012 r. W wyroku tym zasądzono od pozwanego Szpitala i ubezpieczyciela na rzecz małoletniego powoda H. D. tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.000.000 zł.

W skardze kasacyjnej pozwany podnosił zarzuty naruszenia art. 445 § 1 k.c. i art. 445 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wywodził, że w rozpoznawanej sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne, „polegające na kwestii możliwości zasądzania zadośćuczynienia w wysokości, która w sposób rażący odbiega od aktualnych warunków i stopy życiowej społeczeństwa i wysokości kwot zasądzonych w innych podobnych sprawach a także konieczność uwzględnienia

stopnia winy zobowiązanego przy „określaniu wysokości zadośćuczynienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść obszernego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w nim prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz odpowiedź powoda na skargę, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występują przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wychodząc z założenia, że zadośćuczynienie ma pełnić przede wszystkim funkcję kompensacyjną i dokonując ustaleń dotyczących rozmiaru doznanej przez małoletniego powoda krzywdy (z elementami krzywdy trwałej), Sąd Apelacyjny prawidłowo określił zakres należnego powodowi takiego zadośćuczynienia. Nie można zatem twierdzić, że doszło do „istotnego naruszenia zasad ustalania zadośćuczynienia” (s. 32 skargi). Niezrozumiała pozostaje sugestia konieczności powiązania stopnia winy personelu medycznego z rozmiarem zadośćuczynienia, skoro właśnie w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy przyjął „znacznym stopień winy” pracowników szpitala w prowadzeniu i przyjmowaniu porodu (s. 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a Sąd Apelacyjny ostatecznie podzielił „ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego” (s. 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i § 6, 12 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.)”.